

ב) על המאורעות בפולין.

דבר נפל בפולין: בויקוט, חרם על היהודים-וינעו אמות הספים של הקולטורא פולסקא ויצאו הלבלרים בקלמוסיהם והעסקנים, עושי הפוליטיקה ממהבואם, ויתחברו ראשי הפרוגרם הפולני, אצילי הרוח, יוצרי דעת הקהל ומאשריו, עם האספסוף העור. ויצא הכרוז מתוך אוכלוסי הסופרים, הרופאים ועורכי-הדין, ויכשף את האציל ואת הפועל, את הכתבים וההמון הגדול, חניכי הדווא גראשא, וילחב הכרוז את המוחות המטוטטמים ויצית את אש המשטמה בעיני צפעוני-אדם!

ומה שהיה מתחילה צפון בלבבות הולך ומתרחק לעינינו לתנועה גלויה ושליטה עם תכסים מסוים, הולך ומקף את כל שדרות העם הפולני ומאחד אותו תחת דגלם של המסתים הראשיים, הקוראים להכרית אוכל מפי מיליון וחצי של יהודים, לעקור אותם משרשיהם ולגרשם מז הארץ.

והאמצעים?

כל האמצעים כשרים למטרה זו ואין בוהלים כרגע כזה במכשירי מלחמה ולו גם פראיים ביותר - ולשוא מתפארים הצבועים בעלי הנפשות היסות והידים המנואלות, כי ידיהם לא שפכו את דם הצעיר שנהרג בעת הגיעו על קרבנו של הבויקוט. ואנחנו יודעים כבר מפי הנסיון, כי אם גם נגיה שבויקוט הוא אמצעי כשר ומקובל בעולם ההתחזות, הריהו לגבי היהודים קול ההצוצרה הראשון הקורא להרס ולעקסצסם ויצאים מגדר הרגיל. כי לא הרי בויקוט הנובע מתוך התחרות של סוחרים, הנעשה לשם כבוש שוק חדש כהרי בויקוט, הבא ע"י תעמולה מגונה של חבר מטיפים לשנאה ארסית, המפיצים את הדעה הכוזבת, כי היהודים מכפיפים את גבה של פולין המדינה והמטרענים, כי רק בויקוט הוא התרופה האחת להצלתה של הארץ שנכבשה ע"י היהודים!

וטועים הם אלה קצרי-הראות הסוברים, כי רק התרגזות ארעית היא כל הוקכנליה הזאת שכאה בעטיה של בהירת יגללו ושעוד מעט תשכך ההימה ותדעך האש, ואנחנו צריכים רק לעזור במקצת לפזור העננים ולזכך האויר המורעל ע"י יסוד עתונים והפצת ידיעות נכונות ע"י היהדות; ושוכחים הם אלה, כי המתחילים במצוה זו של שנאת היהודים אינם פוסקים באמצע ואינם חוזרים בתשובה עד גמירא, ולא בתרופות זמניות נבער את הרע מקרב הארץ.

ולא ביסוד עתונים חדשים בשפת פולין, שאינם נקראים כלל ע"י הפולנים, נמצא מזור ותרופה ולא ללחוש על המכה צריכים אנו, כי אם שינוי-ערכין גמור של היהדות הפולנית, המתכלות אחרת בעולם אשר מסביב לה והתחדשות פנימית מתוך הכרה ברורה צריכה

להקנות לעצמה יהדות מגוננת זו. כי רובה של היהדות הפולנית, הוץ מאלה המועטים שנצחו את הגלות ושדי אומץ בלבם להכריז על זה בגלוי—מאום לא למדה ולא שכחה במשך ימי הרת התקופה האחרונה.

מן הצד האחד אותו ההמון הגדול של החסידים, שהוא רוב מנינה של היהדות הפולנית, ונושא עליו את הותמה של היהדות ההיסטורית, שהוא, לכאורה, אותה הגחלת הלוחשת של היהדות התמימה והבריאה, העשירה בשפעת כוחותיה העצמיים, אך יהדות זו היא שנשתנתה בשנים האחרונות ואין בה אותה הגדלות הפבעית, אותו הגאוו והכרת הערך העצמי, שהיה אחד מן הקיום הבולטים שלה לפני יובל שנים; נפסק חופש ההרגשה שהיה קנין אותו היהודי המפוי בעל הנפש, והיהודי הפולני של עכשיו, יורשו הרוחני, נתנן ונעשה מדרס. ומאידך ניסא Auch Juden, אותם העבדים הפולנים, העבדים בעלי הנשמות העכורות שנתנולו ע"י גלות עצמם, מוגין כוס לרבים בעת שזה שופך להם קיתון על פניהם,—אותם היהודים, שזוהמת הגלות התמוגה והתלכדה עם נשמתם ולחכה את לשדה, עד שלא נותר ממנה כלום מנשמת בדיחורין.

וכהראשונים כן האחרונים מוכשרים להתרפסות ולהכנעה, שירת עבדים או קול דממ⁴ דקה אנו שומעים ספיהם ולא מחאה נמרצה ולא התאחדות לשם הגנה, לא רכז הכחות הפוריים לשם מלחמה לאומית אנו מוצאים אצלם ברגע קשה ואחראי זו, כיראם התפוררות, פרוד והולשה לאומית.

ועכשיו באה עתה של היהדות הלאומית בפולין, המועטה עדיין באוכלוסין להציל מה שיש עוד להציל לאחות את הקרעים, לקבל את החוזרים ושבים אלינו ולאספם תחת דגלה של יהדות לאומית זו, הרואה את המאורעות בפולין ערומים כמו שהם והיודעת את סבותיהם ומניעותיהם העפריות, הנובעות מתוך אותה השנאה העולמית, שמוצאת לה בכל תקופה ותקופה את לבושה ואופן במויה לפי תנאי הזמן והמקום ושבאמת היא אחת ויחידית בכל עתן ואתר.

